

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy i A. Böhlke, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie T-375/06 Viega GmbH & Co. KG przeciwko Komisji, w którym sąd ten oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG prowadzonego w przedmiocie kartelu w sektorze złączy miedzianych i ze stopów miedzi lub, tytułem żądania ewentualnego, o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą — Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przed sądem, zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia — Naruszenie zasad rządzących procedurą dochodzenia — Naruszenie art. 81 ust. 1 WE oraz art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Viega GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona — Hiszpania) — Mohamed Aziz przeciwko Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

(Sprawa C-415/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy konsumenckie — Umowa pożyczki hipotecznej — Postępowanie w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Kompetencje sądu krajowego rozpatrującego sprawę co do istoty — Nieuczciwe warunki — Kryteria oceny)

(2013/C 141/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohamed Aziz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Mercantil de Barcelona — Wykładnia pkt 1 lit. a) i g) załącznika dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienia umowne, których celem lub skutkiem jest nałożenie na konsumenta, który nie spełnił swych zobowiązań, obowiązku zapłaty nieproporcjonalnie wysokiego odszkodowania — Umowa pożyczki hipotecznej — Przepisy krajowego prawa procesowego regulującego postępowanie w przedmiocie egzekucji z rzeczy zabezpieczonych hipoteką lub zastawem ograniczające dopuszczalne zarzuty, jakie może podnieść osoba, wobec której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w taki sposób, iż sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, które, choć nie przewidują w ramach postępowania w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką możliwości podniesienia zarzutów opartych na nieuczciwym charakterze stanowiącego podstawę tytułu egzekucyjnego warunku umownego, nie pozwalają również rozpatrującemu sprawę co do istoty sądowi właściwemu do dokonania oceny nieuczciwego charakteru takiego warunku na przyjęcie środków tymczasowych, a zwłaszcza na zawieszenie tego postępowania egzekucyjnego, podczas gdy zarządzenie takich środków jest konieczne do zapewnienia pełnej skuteczności jego ostatecznego rozstrzygnięcia.

2) W świetle powyższego na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w taki sposób, iż:

— pojęcie znaczącej nierównowagi na niekorzyść konsumenta należy oceniać, przeprowadzając analizę przepisów krajowych mających zastosowanie w przypadku braku porozumienia stron, aby ocenić, czy i, w odpowiednim przypadku, w jakim zakresie postanowienia umowne stawiają konsumenta w sytuacji gorszej niż ta przewidziana w obowiązujących przepisach krajowych. Podobnie właściwe w tym względzie wydaje się przeprowadzenie analizy sytuacji prawnej konsumenta pod kątem posiadanych przezeń zgodnie z prawem krajowym możliwości doprowadzenia do zaprzestania stosowania nieuczciwych warunków;

— aby ustalić, czy ta nierównowaga powstaje „w sprzeczności z wymogami dobrej wiary”, należy sprawdzić, czy przedsiębiorca traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby dany warunek w drodze negocjacji indywidualnych.

Artykuł 3 ust. 3 dyrektywy 93/13 należy interpretować w taki sposób, że załącznik, do którego odsyła ten przepis, zawiera jedynie przykładowy i niewyczerpujący wykaz warunków umownych, które mogą być uznane za nieuczciwe.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011